

Krigsskat paa nogle af de vigtigere oversøiske Varer, medens det ikke kunde afgjøres, om Statsfornödenhederne ikke vilde gjøre et saadant Paalæg yderligere fornødent, samt det Hensyn, der maatte tages til Forholdene paa de vestindiske Der, hvilke væsentligt kunde afficerés ved Søndremissionens Ophør.

Ministeriet oversaae imidlertid ikke, at der kunde tænkes adskillige Modificationer af de hidtil gjældende Begunstigelser for den directe oversøiske Handel, for hvilke, hver især, der lod sig anføre meget vægtige Grunde, og som maatte være at foretrække for det Nugældende, forudsat at man ikke vilde opgive det hele Begunstigelsesystem. Saaledes frembød sig en fuldkommen Ophævelse af den nu til Remissionen efter Plac. 27 Marts 1844 knyttede Betingelse, at der for Udgaende herfra skal være udført halv Ladning her indtagne Varer, og naar al Betingelse for Udgaende herfra bortfaldt, kunde der atter stilles følgende Alternativer for Remissionen, nemlig: enten at lade Remissionen vedblive og fremdeles tilstaae den med 25 pCt. eller nedsette den til 15 eller 10 pCt. eller at hæve Remissionen og i dens Sted afforte Sundtolden i Indførselstolden for al directe oversøisk Import.

Hvad da for det Første angaaer Spørgsmaalet om Ophævelse af Betingelsen for udgaende Ladning, da havde saavel den danske som den slesvigiske Handelsstand, i deres foranrefererede Erklæringer, begge, efterat den paa gjældende Bestemmelse med den i 1844 indtraadte Modification var prøvet i flere Aar, besvaret dette Spørgsmaal fraraadende, og derved støttet sig paa, at Sagen nu paa den oprindelig bestemte Maade var kommen igang og saa gunstige Resultater derved frembragte. Ministeriet fandt derfor ogsaa nu, efterat disse Erklæringer vare afgivne af Handelsstanden, saa meget mindre Foie til at ophæve den omhandlede Betingelse, som der fra Regjeringens Side ikke i sin Tid blev taget Hensyn til de Betæneligheder og Andragender i modsat Retning, som en saadan Betingelses Fastsættelse oprindeligt mødte netop hos den københavnske Handelsstand.

Foraaavidt der kunde være Spørgsmaal om Sundtoldens Godtgjørelse istedetfor Remissio-

nen i Indførselstolden, da havde samme vel tidligere været Gjenstand for Andragender, navnlig fra den slesvigiske Stænderforsamling, paa samme Tid, som Handelsstanden i Kongeriget efter det Ovenanførte søgte at modvirke Bestemmelsen om udgaende Ladning; men hine Andragender hidrørte især fra Tidrummet for den ved Beskjendtgjørelserne af 4de og 14de Juni 1841 indtraadte Nedsættelse af Sundtolden, blandt andet paa Kaffe og Suffer, og den senere Bestemmelse i Plac. 13de Marts 1844 om de med Sundtold berigtigede Varers fritagelse for Transittold; og hiin Forandring kunde da naturligtvis ikke ønskes nu, da den vilde medføre en mindre Godtgjørelse end Remissionen.

Om Remissionens Nedsættelse fra 25 til 15 eller 10 pCt., hvorved dens Beløb omtrent vilde blive litig med Sundtolden, havde der fra Regjeringens Side ingen Drøftelse med Handelsstanden fundet Sted; men Svaret var at forudsee efter det Foranførte.

Men aldeles affeet fra alle de Indvendinger, der med større eller mindre Grund enten vare eller kunde ventes fremsatte mod de forskellige Modificationer af Bestemmelserne for den directe oversøiske Handel, var der een Betragtning, som fandtes afgjørende for, at status quo indtil Udgangen af 1851 uforandret beholdtes. Det var Hensynet til Slesvig. Enhver Beslutning, som nu for Danmarks Vedkommende blev tagen, vilde nødvendigt virke tilbage paa Slesvig, og Sagen var for dette Hertugdømme, navnlig Flensborg, paa Grund af denne Byes vestindiske Handel, af saadan Vigtighed — langt mere endnu end for Kjøbenhavn — at det vilde være meget ubilligt, uagtet Omstændighederne tillode Danmark en Udsættelse, dog at afgjøre Sagen, uden at Hertugdømmet havde kunnet gives Leilighed til derom at ytre sig.

Det var af disse Grunde, hvortil endnu føiedes, at den først sammentrædende Rigsdag vilde blive saa beskæftiget med paatrængende Lovarbejder, at det vilde være meget lidet ønskeligt, om den skulde nødsages til at gaae dybt ind paa Realiteten af det nærværende Anliggende, at Finanzministeren fremsatte de ovenfor nævnte allerunderdanigste Indstillinger, som derefter vandt Hans Majestæts allerhøieste Bifald.